

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 696

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 iulie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 201 din 25 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală	2-4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.772. — Ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov	4-5
3.773. — Ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța	5-6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 47 din 7 iunie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	7-15
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
14.037. — Lista partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale, organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților naționale și a candidaților independenți pentru care a fost depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale, conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale, cu ocazia alegerilor locale parțiale din data de 27 iunie 2021	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 201**

din 25 martie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriela Ștefania Nuț în Dosarul nr. 19.310/212/2018/a1 al Judecătoriei Constanța — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.332D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că autoarea excepției dorește lărgirea sferei actelor asupra cărora judecătorul de cameră preliminară se poate pronunța în această procedură. Stabilirea regulilor de procedură reprezintă apanajul exclusiv al legiuitorului, Curtea Constituțională putând verifica doar constituționalitatea textelor de lege fără a le putea modifica în sensul dorit de autoarea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 1.733 din 21 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 19.310/212/2018/a1, **Judecătoria Constanța — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gabriela Ștefania Nuț într-o cauză penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că plângerea ce are ca obiect „neîndeplinirea activităților specifice polițistului unității de poliție din care face parte și neîndeplinirea măsurilor specifice organului de cercetare penală al poliției judiciare din cadrul unității de poliție din care face parte” trebuie să fie soluționată fie de instanța judecătorească, fie de judecătorul de cameră preliminară, în condițiile art. 340 din Codul de procedură penală. Apreciază că această competență trebuie exercitată separat de cea referitoare la soluționarea plângerii împotriva ordonanței de clasare ori de cea referitoare la soluționarea plângerii împotriva măsurilor și actelor procurorului. Consideră că respingerea, ca inadmisibilă, a cererii sale constituie, de fapt, o denegare de justiție din partea judecătorului de cameră preliminară, fapt ce conduce la încălcarea flagrantă atât a art. 21 din Constituție, cât

și a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

6. Susține că plângerea sa are un caracter particular, fiind o formă specială de plângere împotriva lucrătorilor de poliție și a organului de cercetare penală a poliției judiciare, ce trebuie soluționată în virtutea accesului liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție. Se asigură, astfel, protecția drepturilor și a intereselor legitime ale cetățeanului, devenit persoană vătămată, și se previn abuzurile organelor de poliție și ale organelor de cercetare penală ale poliției judiciare.

7. **Judecătoria Constanța — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Susține că principiul accesului liber la justiție presupune posibilitatea juridică de a avea acces, pe de-o parte, la structurile judecătorești, iar, pe de altă parte, la mijloacele procedurale prin care justiția se înlățește. Regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competența exclusivă a legiuitorului, în concordanță cu art. 126 alin. (2) din Constituție, care, în alegerea soluțiilor legislative, trebuie să țină seama de toate prevederile constituționale, neputându-le eluda în exercitarea competenței sale în materie de procedură. În continuare, arată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la o instanță judecătorească constituie un element inerent al dreptului la un proces echitabil, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand „dreptul la un tribunal”, în raport cu care dreptul de a sesiza instanța judecătorească competentă nu constituie un drept absolut și poate fi limitat în anumite cazuri. Soluția legislativă cuprinsă în art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, care dispune că numai soluțiile de clasare pot fi atacate cu plângere în fața judecătorului de cameră preliminară, se justifică prin aceea că nu toate ordonanțele procurorului de caz trebuie să fie supuse analizei judecătorului, în mod separat. Legiuitorul a dispus că, după terminarea urmăririi penale, actele emise de procuror (ordonanța de clasare, ordonanța de renunțare la urmărirea penală sau rechizitoriul) pot fi analizate de un organ independent și imparțial, la cererea persoanei interesate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.*”

12. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 131 referitor la rolul Ministerului Public. De asemenea, este invocat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autoarea acesteia critică imposibilitatea contestării, în temeiul art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, a altor acte în afara celor prin care s-a pronunțat soluția de neurmărire sau netrimitere în judecată. Curtea s-a mai pronunțat asupra acestor critici, apreciind că ele nu sunt întemeiate, de exemplu, prin Decizia nr. 476 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 din 14 noiembrie 2019, Decizia nr. 183 din 28 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 9 mai 2019, și Decizia nr. 617 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 5 ianuarie 2021.

14. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul soluționării plângerilor împotriva actelor procurorului este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale. Potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, ca modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, însă în formele și modalitățile instituite de lege. Așa fiind, prin instituirea procedurii potrivit căreia ordonanțele procurorului, altele decât cele de clasare, nu pot fi atacate în fața unui judecător nu s-a urmărit restrângerea accesului liber la justiție, ci, exclusiv, instaurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării dreptului fundamental prevăzut de dispozițiile art. 21 din Constituție. Reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Legea fundamentală, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor proceduri speciale, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, care sunt ocrotite în egală măsură.

15. Curtea a reținut că trebuie distins între plângerea împotriva actelor de urmărire penală și plângerea împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată. Totodată, în cadrul plângerii împotriva actelor de urmărire penală trebuie distins între plângerea îndreptată împotriva actelor organelor de cercetare penală și plângerea împotriva actelor procurorului. Astfel, potrivit prevederilor art. 336 alin. (1) din Codul de procedură penală, orice persoană poate face plângere împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, dacă prin acestea s-a adus o vătămare intereselor sale legitime. În doctrină s-a arătat că norma cuprinde o regulă cu caracter general în ceea ce privește plângerea împotriva actelor de urmărire penală, fie ele ale organului de cercetare penală, fie ale procurorului, instituind dreptul persoanei ale cărei interese legitime sunt vătămăte printr-un act de urmărire penală să se plângă cu privire la acesta. Dreptul de a face plângere aparține oricărei persoane, nu doar subiecților procesuali.

16. Plângerea împotriva actelor de urmărire penală poate fi formulată oricând în cursul urmăririi penale, legea neinstituind un termen în acest sens. Plângerea împotriva actelor de urmărire penală ale organului de cercetare penală se adresează, potrivit dispozițiilor art. 336 alin. (2) din Codul de procedură penală, procurorului care supraveghează activitatea acestuia. Plângerea împotriva actelor de urmărire penală ale procurorului este soluționată, potrivit prevederilor art. 339 din Codul de procedură penală, de procurorul ierarhic superior celui care a efectuat actul. În conformitate cu dispozițiile art. 338 și ale art. 339 alin. (6) din același cod, plângerea trebuie rezolvată în termen de cel mult 20 de zile de la primirea acesteia de către organul competent.

17. Curtea a reținut că nu poate fi primită critica referitoare la îngrădirea accesului la justiție, deoarece, odată rezolvată de către procuror, în condițiile art. 327 din Codul de procedură penală, cauza penală este, respectiv poate fi, supusă cenzurii judecătorului de cameră preliminară — în funcție de soluția procurorului —, astfel că partea interesată are posibilitatea de a critica inclusiv acele acte ale procurorului care au fundamentat soluția dispusă de către acesta din urmă. Astfel, atunci când procurorul emite rechizitoriul prin care dispune trimiterea în judecată, cauza ajunge în faza camerei preliminare, fază în care, potrivit dispozițiilor art. 342 din Codul de procedură penală, judecătorul verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

18. În cazul în care procurorul emite o ordonanță prin care clasează cauza, aceasta va putea ajunge, pe calea plângerii reglementate de dispozițiile art. 340 și ale art. 341 din Codul de procedură penală, la judecătorul de cameră preliminară în fața căruia, în condițiile art. 341 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală — dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală, petentul și intimații pot formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale.

19. În sfârșit, atunci când procurorul emite o ordonanță prin care renunță la urmărirea penală, ordonanța astfel pronunțată este verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior, conform prevederilor art. 318 alin. (10) din Codul de procedură penală. Ulterior, această ordonanță se transmite spre confirmare judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, iar în fața acestuia persoana care a făcut sesizarea, părțile, suspectul, persoana vătămată ori altă persoană interesată pot invoca aspecte de nelegalitate și/sau netemeinicie a soluției pronunțate, în condițiile art. 318 alin. (12), (14) și (15) din Codul de procedură penală.

20. Prin Decizia nr. 183 din 28 martie 2019, mai sus citată, Curtea a constatat că prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție se referă la posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, nicio lege neputând îngrădi exercitarea acestui drept (Decizia nr. 569 din 15 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008).

21. Or, astfel cum s-a arătat anterior, persoanele ale căror interese legitime sunt vătămăte printr-un act de urmărire penală are, după rezolvarea cauzei de către procuror, posibilitatea de a se adresa cu o plângere instanței de judecată în scopul obținerii unui remediu. Așa fiind, rezultă că persoana interesată, pe de o parte, poate face plângere împotriva actelor de urmărire penală și împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată, iar, pe de altă parte, în condițiile legii, se poate adresa judecătorului de cameră preliminară cu o plângere ce vizează aceleași aspecte. Textul de lege criticat nu aduce atingere, așadar, nici accesului la justiție și nici dreptului la un proces echitabil.

22. Așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, posibilitatea formulării la procurorul ierarhic superior a plângerii împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta constituie o garanție procesuală, iar rămânerea definitivă a soluției dispuse de procurorul ierarhic superior are ca scop asigurarea celerității soluționării cauzelor penale, nereprezentând un impediment în calea accesului liber la justiție și a dreptului la un recurs efectiv (Decizia nr. 398 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545

din 22 iulie 2015, paragraful 16). Mai mult, respectarea dreptului la un proces echitabil se apreciază în contextul întregii proceduri judiciare.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriela Ștefania Nuț în Dosarul nr. 19.310/212/2018/a1 al Judecătoriai Constanța — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară și constată că dispozițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Constanța — Secția penală — Judecătorul de cameră preliminară și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de prevederile art. II alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2019 pentru completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, instituirea unor derogări și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 230/2019,

având în vedere dispozițiile art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2020 privind luarea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 103/2020,

ținând cont de dispozițiile Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.373/2012*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie Fundației „Sanosan” din municipiul Brașov pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 24 din 25.11.2020 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar particular evaluate în perioada 21 noiembrie 2019—23 octombrie 2020,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne”, cu sediul în municipiul Brașov, Strada 13 Decembrie nr. 94, județul Brașov, pentru nivelul de învățământ „primar”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”,

începând cu anul școlar 2021—2022, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de

drept privat și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov are obligația ca, în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, să parcurgă procedurile de înregistrare fiscală și să comunice Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală; în caz contrar se vor sesiza organele fiscale competente pentru luarea măsurilor care se impun.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2025—2026.

Art. 5. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar particular autorizată, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov.

Art. 6. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov dispune de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular acreditate Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov revine fondatorilor.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Brașov, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 8. — Fundația „Jules Verne” din municipiul Brașov, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Augustana „Jules Verne” din municipiul Brașov, Direcția generală învățământ preuniversitar din Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Brașov vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 6 mai 2021.
Nr. 3.772.

*) Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.373/2012 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

Județul Brașov

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Profilul/ Domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ	Nr. de formațiuni de studiu solicitate
1.	Școala Augustana „Jules Verne”	17/14. 10.2020	Fundația „Jules Verne”	Municipiul Brașov, Str. 13 Decembrie nr. 94, tel.: 0754/244442	Primar				Română	Cu frecvență	2/38
Capacitate maximă de școlarizare*) — 5 formațiuni de studiu/1 schimb (maximum 5 formațiuni de studiu/schimbul 1)											

*) Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în 2 schimburi în sălile de clasă și cabinete (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de dispozițiile Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 3.908/2012*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie S.C. Centrul de Studii Colibri — S.R.L. din municipiul Constanța pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța,

ținând cont de prevederile art. II alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2019 pentru completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, instituirea unor derogări și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 230/2019, având în vedere dispozițiile art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2020 privind luarea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 103/2020,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 22 din 13.11.2020 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitățile de învățământ preuniversitar particular evaluate în perioada 6—23 octombrie 2020,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri”, cu sediul în municipiul Constanța, Strada Unirii nr. 67, județul Constanța, pentru nivelul de învățământ „primar”, forma de învățământ „cu frecvență”, limba de predare „română”, începând cu anul școlar 2021—2022, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept privat și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța are obligația ca, în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, să parcurgă procedurile de înregistrare fiscală și să comunice Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar o copie de pe certificatul de înregistrare fiscală; în caz contrar se vor sesiza organele fiscale competente pentru luarea măsurilor care se impun.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2025—2026.

Art. 5. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar particular autorizată, angajat conform prevederilor legii, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța.

Art. 6. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța dispune de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular acreditate Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța revine fondatorilor.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Constanța, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 8. — S.C. Centrul de Studii Colibri — S.R.L. din municipiul Constanța, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Școala Primară „Colibri” din municipiul Constanța, Direcția generală învățământ preuniversitar din Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Constanța vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 6 mai 2021.
Nr. 3.773.

*) Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 3.908/2012 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ANEXĂ

Județul Constanța

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Profilul/ Domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ	Nr. de formațiuni de studiu solicitate
1.	Școala Primară „Colibri”	16/6.10.2020	S.C. Centrul de Studii Colibri — S.R.L.	Municipiul Constanța, Str. Unirii nr. 67, tel.: 0241/550050, 0341/422589	Primar				Română	Cu frecvență	6/86
Capacitate maximă de școlarizare*) — 9 formațiuni de studiu/1 schimb (maximum 9 formațiuni de studiu/schimbul 1)											

*) Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în 2 schimburi în sălile de clasă și cabinete (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 47

din 7 iunie 2021

Dosar nr. 736/1/2021

Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile —
președintele completului
Valentin Mitea — judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă — judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țăndărescu — judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor — judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu — judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan — judecător la Secția I civilă
Georgeta Stegaru — judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea — judecător la Secția I civilă

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 736/1/2021 a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă raportat la art. XIX din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare (Legea nr. 2/2013), și ale art. 36 alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (Regulamentul).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Laura-Mihaela Ivanovici, președintele Secției I civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, în Dosarul nr. 7.079/303/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar s-a depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, ce a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; intimații-pârâți persoane fizice au depus, în termen legal, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

6. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a dispus, prin Încheierea din 28 mai 2020, în Dosarul nr. 7.079/303/2018, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului

comunist în România, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 165/2013), prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 3 pct. 6 din același act normativ, art. 27 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 18/1991), și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția), în sensul de a se stabili dacă, în situația în care titularul care beneficiază de o hotărâre judecătorească irevocabilă de obligare a comisiei locale de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor la întocmirea documentației necesare și de obligare a comisiei județene de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor la emiterea titlului de proprietate asupra unui teren determinat ca suprafață și amplasament, a înstrăinat drepturile litigioase care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății anterior emiterii titlului de proprietate și punerii în posesie, dar ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, cesionarul, ca persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, are dreptul exclusiv la măsura reparatorie prevăzută de noua lege de reparație constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 sau are dreptul la emiterea titlului de proprietate și punerea în posesie asupra terenului.

II. Normele de drept ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

8. *Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 1. — „(1) Imobilele preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist se restituie în natură. (...)”

(3) În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4) (...)”

Art. 3. — „În înțelesul prezentei legi, expresiile și termenii de mai jos au următoarele semnificații: (...)”

6. *restituirea în natură* — restituirea imobilului preluat în mod abuziv; în ceea ce privește terenurile, reconstituirea dreptului de proprietate pe vechiul amplasament sau pe un alt amplasament; (...)”

Art. 4. — „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

9. *Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 27. — „(1) Punerea în posesie și eliberarea titlurilor de proprietate celor îndreptățiți nu pot avea loc decât numai după ce s-au făcut în teren delimitările necesare pentru măsurători, stabilirea vecinătăților pe temeiul schiței, amplasamentului stabilit și întocmirea documentelor constatatoare prealabile. (...)”

10. *Art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*

Art. 1. — „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. (...)”

11. *Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 7 februarie 2017*

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza I din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 3 pct. 6 din același act normativ, art. 27 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, stabilește că:

În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, iar cererea de reconstituire formulată în temeiul legilor fondului funciar nu a fost soluționată prin emiterea titlului de proprietate sau de despăgubire în beneficiul titularului original, al moștenitorilor acestuia sau al terțului dobânditor până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, cesionarul, ca persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, are dreptul exclusiv la măsura reparatorie prevăzută de noua lege de reparație constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare.”

III. Expunerea succintă a procesului

12. Procesul dintre părți a debutat la data de 27 octombrie 2017, în Dosarul nr. 20.053/303/2017 al Judecătoria Sectorului 6 București.

13. Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 6 București, cesionarii A, B, C, D, E, F și G (*cesionari*) au solicitat obligarea Subcomisiei de fond funciar a sectorului 6 București, a Comisiei de fond funciar a municipiului București (*comisii de fond funciar*) și a Agenției Domeniilor Statului să finalizeze procedura de executare a Sentinței civile irevocabile nr. 5.704 din 18 iunie 2009, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă, în Dosarul nr. 8.648/300/2007, în sensul refacerii procesului-verbal de delimitare din 6 aprilie 2011 și a Planului de situație al terenului în suprafață de 63.128 mp situat în sectorul 6 București, validate de comisia municipală de fond funciar prin Hotărârea nr. 1.338 din 27 octombrie 2011 (emisă în baza hotărârii judecătorești irevocabile), în acord cu dispozițiile Deciziei civile nr. 376 din 10 februarie 2017 a Tribunalului București — Secția a V-a civilă și ale Sentinței civile nr. 3.490 din 13 aprilie 2017 a Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă, precum și obligarea comisiilor de fond funciar la validarea înscrisurilor refăcute.

14. În motivarea cererii, cesionarii au arătat că au calitatea de succesori cu titlu particular ai cedentului X care le-a transmis, în timpul vieții, drepturile stabilite prin Sentința civilă nr. 5.704 din 18 iunie 2009, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă, rămasă irevocabilă prin respingerea recursului la data de 2 februarie 2010 (prin care a fost admisă, în parte, cererea cedentului, a fost anulată, în parte, Hotărârea nr. xxx din 20 aprilie 2006 a Comisiei de fond funciar a municipiului București, respectiv punctul 10 al acesteia, și s-a dispus ca Subcomisia de fond funciar a sectorului 2 București să înainteze documentația necesară reconstituirii dreptului de

proprietate asupra terenului în suprafață de 63.128 mp, pe amplasamentul situat în sectorul 6 București, către Comisia de fond funciar a municipiului București, iar această din urmă comisie să elibereze titlul de proprietate pentru terenul în suprafața menționată).

15. La data de 12 ianuarie 2016, între X, în calitate de creditor al obligației de întreținere, pe de o parte, și cesionarii C, D, E, F și G, în calitate de debitori ai obligației de întreținere, pe de altă parte, a fost autentificat un contract de întreținere, prin care au fost transmise drepturile litigioase rezultate din hotărârea irevocabilă, iar la data de 2 aprilie 2016 a fost autentificat un contract intitulat *Tranzacție* între debitorii obligației de întreținere și copiii decedatului, A și B, prin efectul căruia drepturile transmise prin contractul de întreținere au fost redistribuite între toate părțile din tranzacție, cu consecința că reclamantii A, B și numita H au dobândit, în calitate de cesionari, cote-părți din drepturile transmise inițial de X în timpul vieții sale, prin încheierea contractului de întreținere.

16. În executarea Sentinței civile nr. 5.704 din 18 iunie 2009, *Comisia municipală de fond funciar a emis Hotărârea nr. 1.200 din 31 ianuarie 2011*, prin care a dispus să se reconstituie dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 63.128 mp situat în sectorul 6 București, în favoarea cedentului X, iar Subcomisia de fond funciar a sectorului 2 București a fost obligată să înainteze întreaga documentație comisiei municipale, în vederea întocmirii procesului-verbal de delimitare a suprafeței prevăzute la art. 1. Hotărârea a fost comunicată și Agenției Domeniilor Statului, în a cărei administrare se afla terenul în cauză, în vederea încheierii protocolului de predare-preluare a terenului.

17. Ulterior, *Comisia municipală de fond funciar a adoptat Hotărârea nr. 1.328 din 27 octombrie 2011*, prin care a dispus validarea procesului-verbal de delimitare și a planului de situație al terenului în suprafață de 63.128 mp situat în sectorul 6 București și, totodată, comunicarea acestei hotărâri către Agenția Domeniilor Statului în vederea rezilierii contractului de concesiune încheiat cu privire la acest teren și, respectiv, în vederea predării terenului Subcomisiei de fond funciar a sectorului 6 București. Hotărârea a fost comunicată, de asemenea, Subcomisiei locale de fond funciar a sectorului 6 București, în vederea punerii în posesie a cedentului, precum și Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară al Municipiului București, pentru emiterea titlului de proprietate în favoarea acestuia.

18. Cesionarii învederează că la finalul anului 2011 comisiile de fond funciar au stopat în mod nejustificat procedura de executare a Sentinței civile nr. 5.704 din 18 iunie 2009, fără să fie înregistrate la acel moment litigiile referitoare la amplasamentul terenului atribuit în compensare, litigiile care însă au debutat în anul 2014, declanșate fiind de terțe persoane care l-au chemat în judecată pe cedentul X, alături de autorități publice cu atribuții în materia fondului funciar, acestea pretinzând un drept de proprietate originar cu privire la o parte din terenul atribuit cedentului în baza Sentinței civile nr. 5.704 din 18 iunie 2009, finalizate prin pronunțarea hotărârilor judecătorești indicate în petitul cererii de chemare în judecată, în acord cu care solicită finalizarea executării silite a sentinței arătate.

19. Pârâta Agenția Domeniilor Statului a invocat, prin *întâmpinare*, excepția lipsei calității sale procesuale pasive, față de dispozițiile exprese stabilite de Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 890/2005, cu modificările și completările ulterioare.

20. Totodată, a invocat *excepția lipsei calității procesuale active a reclamantilor*, arătând că, anterior încheierii contractului de întreținere, a intrat în vigoare Legea nr. 165/2013, prin ale cărei dispoziții s-a statuat cu privire la îndreptățirea cesionarilor, în calitate de beneficiari ai drepturilor litigioase ce decurg din Sentința civilă nr. 5.704 din 18 iunie 2009, transmise de către cedentul X prin contractul de întreținere și, ulterior, prin tranzacție, și că aceștia nu mai pot beneficia de restituirea în natură a terenului, ci doar de măsura reparatorie constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013.

21. Pârâta Subcomisia de fond funciar a sectorului 6 București a depus *întâmpinare*, prin care a susținut că nu are calitatea de a dispune măsurile solicitate de reclamant, deoarece singura autoritate competentă este Comisia de fond funciar a municipiului București. De asemenea a arătat că singura măsură reparatorie care se poate acorda reclamantilor este compensarea prin puncte, potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013.

22. Pârâta Comisia de fond funciar a municipiului București a depus *întâmpinare și cerere reconvențională*.

23. Prin *întâmpinare*, pârâta a invocat *excepția lipsei calității sale procesuale pasive* în ceea ce privește capetele 1 și 2 ale cererii de chemare în judecată și *excepția prematurității capătului 3 al cererii de chemare în judecată*. A susținut și că etapele parcurse cu privire la reconstituirea dreptului de proprietate în favoarea defunctului cedent X anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 nu mai sunt de actualitate, caz în care cererea defunctului, în accepțiunea acestui act normativ, se încadrează în categoria cererilor nesoluționate, care cad sub incidența dispozițiilor art. 4 teza întâi din lege.

24. Prin *cererea reconvențională*, Comisia municipală de fond funciar București a solicitat să se constate că *reclamantii nu mai pot beneficia de restituirea în natură a suprafeței de teren, având dreptul doar la măsura reparatorie constând în compensarea prin puncte, potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013*.

25. La termenul de judecată din 6 februarie 2018, instanța a invocat *excepția lipsei de interes pentru motivul existenței unui titlu executoriu*.

26. Prin Încheierea din 20 martie 2018, instanța a dispus introducerea în cauză, în temeiul art. 78 din Codul de procedură civilă, a numitei H.

27. Prin *Sentința civilă nr. 3.171 din 27 aprilie 2018, Judecătoria Sectorului 6 București* a respins, ca neîntemeiată, *excepția lipsei calității procesuale active a reclamantilor*, invocată de pârâta Agenția Domeniilor Statului, a admis *excepția lipsei calității procesuale pasive a acestei pârâte*, a admis *excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Subcomisia de fond funciar a sectorului 6 București*, a respins, ca neîntemeiată, *excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Comisia de fond funciar a municipiului București*, cu privire la capetele 1 și 2 de cerere; a respins, ca neîntemeiată, *excepția prematurității capătului 3 de cerere și excepția prematurității cererii*, a admis *excepția lipsei de interes a cererii formulate de reclamant în contradictoriu cu pârâta Comisia de fond funciar a municipiului București*, a respins ca fiind rămasă fără obiect *excepția lipsei de interes a cererii formulate de reclamant în contradictoriu cu pârâtele Agenția Domeniilor Statului și Subcomisia de fond funciar a sectorului 6 București*, a respins ca fiind formulată împotriva unor persoane fără calitate procesuală pasivă *cererea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâtele Agenția Domeniilor Statului și Subcomisia de fond funciar a sectorului 6 București*, a respins ca lipsită de interes *cererea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâta Comisia de fond funciar a municipiului București*.

28. Prin *aceeași sentință*, Judecătoria Sectorului 6 București a respins, ca neîntemeiată, *excepția inadmisibilității cererii reconvenționale și a dispus disjungerea acestei cereri, fiind format, astfel, Dosarul înregistrat cu nr. 7.079/303/2018, în care s-a formulat sesizarea pendinte*.

29. Prin *Sentința civilă nr. 4.861 din 26 iunie 2018, Judecătoria Sectorului 6 București* a respins, ca neîntemeiată, *cererea prin care Comisia de fond funciar a municipiului București a solicitat să se constate că pârâții cesionari nu au dreptul la restituirea în natură a terenului, ci doar la măsura reparatorie constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013*.

30. Instanța a reținut, în considerarea *Sentinței civile nr. 5.704 din 18 iunie 2009 a Judecătoriei sectorului 2 București* (prin care reclamanta Comisia de fond funciar a municipiului București a fost obligată să elibereze titlul de proprietate pentru terenul în suprafață de 63.128 mp pe amplasamentul situat în București, sector 6, în favoarea cedentului X), că procedura instituită prin Legea nr. 18/1991 a fost finalizată în ceea ce privește cererea de reconstituire a dreptului de proprietate formulată de cedent, astfel că nu poate fi primită apărarea comisiei potrivit căreia respectiva cerere s-ar încadra în categoria cererilor nesoluționate prevăzute de art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013.

31. S-a reținut că interpretarea contrară ar permite legiuitorului să adopte acte normative care ar justifica neexecutarea unei obligații stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă și transformarea acesteia în mod unilateral, ceea ce nu este permis, precum și faptul că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, neexecutarea într-un termen rezonabil de către autorități, fără o justificare valabilă, a unei hotărâri definitive constituie o încălcare a dreptului de acces la o instanță și a dreptului la respectarea bunurilor (Cauza Șandor împotriva României, Hotărârea din 24 martie 2005, definitivă la 24 iunie 2005, pct. 23—37, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.048 din 25 noiembrie 2005).

32. Prima instanță a statuat că în cauză nu sunt incidente nici dezlegările date prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 7 februarie 2017 (*Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016*), în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013, întrucât, spre deosebire de ipoteza avută în vedere de instanța supremă, în prezenta cauză, cesionarii, în calitate de succesori ai cedentului X, beneficiază, în considerarea *Sentinței civile nr. 5.704 din 18 iunie 2009*, de un *bun actual* în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, întrucât nu își apără dreptul de a dobândi bunuri, ci dreptul suficient de bine determinat și stabilit prin hotărârea judecătorească menționată anterior, care le-a fost transmis pe cale convențională, anume dreptul de a li se restitui prin echivalent terenul în suprafață de 63.128 mp pe amplasamentul menționat.

33. Reținând și că singurul motiv pentru care nu a fost emis titlul de proprietate este culpa statului în neexecutarea unei hotărâri judecătorești, instanța a constatat că nu sunt incidente speței nici prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 invocate de reclamantă, astfel încât a respins, ca neîntemeiată, cererea.

34. *Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta Comisia de fond funciar a municipiului București*, criticând soluția instanței de fond pentru motive de nelegalitate și netemeinicie, cauza fiind înregistrată pe rolul Tribunalului București — Secția a IV-a civilă la data de 11 martie 2019 cu nr. 7.079/303/2018.

35. În motivarea apelului, comisia a susținut că este greșită interpretarea instanței de fond potrivit căreia pronunțarea Sentinței civile nr. 5.704 din 18 iunie 2009 a Judecătoria Sectorului 2 București ar semnifica finalizarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 18/1991 de către cedent, ca, de altminteri, și constatarea potrivit căreia, în considerarea acestei hotărâri, cesionarii ar fi dobândit un bun actual, în sensul art. I din Protocolul nr. I adițional la Convenție, întrucât, astfel cum rezultă din lucrările dosarului, cedentului nu i-au fost eliberate nici procesul-verbal de punere în posesie și nici titlul de proprietate pentru terenul indicat în sentință.

36. Comisia a mai arătat că neexecutarea sentinței civile menționate până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 nu îi este imputabilă, existând impedimente obiective care au împiedicat finalizarea executării (declanșarea de către terțe persoane a unor litigii în legătură cu același teren).

37. În considerarea circumstanțelor de fapt ale litigiului, comisia a susținut că raportului juridic dedus judecării îi sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 165/2013, precum și dezlegările date, în interpretarea art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din acest act normativ, prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016, cesionarii fiind îndreptățiți doar la măsura reparatorie constând în compensarea prin puncte, potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013.

38. A solicitat instanței să aibă în vedere și Decizia Curții Constituționale nr. 179 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 3 iunie 2014 (*Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014*).

39. Prin *Încheierea din 11 octombrie 2019*, tribunalul a pus în discuția părților necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior expusă.

40. În *ședința publică din 26 mai 2020*, instanța a dispus sesizarea instanței supreme și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a suspendat judecata.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării, care susțin admisibilitatea procedurii

41. Instanța de trimitere, procedând la analiza condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru declanșarea procedurii pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a apreciat că acestea sunt întrunite cumulativ, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

42. Astfel, tribunalul, legal investit cu soluționarea apelului împotriva unei sentințe pronunțate asupra unei cereri în materia dreptului funciar, judecă pricina în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 95 pct. 2 și art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, urmând să pronunțe o hotărâre judecătorească definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă și art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

43. Cauza care face obiectul judecării în apel se află în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă, investit să o soluționeze.

44. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, întrucât între problema de drept ce face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei există un raport de dependență, în sensul că hotărârea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept o va pronunța în procedura mecanismului judiciar de unificare a practicii produce un efect concret asupra soluției din procesul pendinte. Sesizarea de față pune în discuție o chestiune de drept de a cărei lămurire poate

depinde soluționarea fondului cauzei, deoarece soluționarea apelului și, implicit, a acțiunii introductive este indisolubil legată de determinarea sferei de incidență a dispozițiilor art. 1 alin. (3) raportat la art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013.

45. De asemenea sunt îndeplinite și condițiile de admisibilitate referitoare la noutatea chestiunii de drept și a celei care impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra problemei de drept. Chestiunea de drept semnalată este nouă, întrucât își are izvorul într-un act normativ de dată recentă și nu a fost soluționată de către Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o hotărâre prealabilă sau un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

46. Tribunalul a avut în vedere faptul că ipoteza din sesizarea pendinte este diferită de ipoteza reținută de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept la pronunțarea Deciziei nr. 42 din 21 noiembrie 2016.

47. Din considerentele acestei decizii rezultă că instanța supremă s-a raportat la situația în care, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, persoanele îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, în baza cererilor formulate în temeiul legilor fondului funciar, au cesionat unor terțe persoane drepturile ce decurg din hotărâri ale comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor.

48. Din analiza circumstanțelor specifice litigiului în soluționarea căruia a fost formulată sesizarea soluționată anterior reiese că prin hotărârile comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor ce au stat la baza perfectării contractelor de cesiune s-a procedat la validarea propunerii comisiei locale de fond funciar sub aspectul îndreptățirii persoanelor care au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate, în limita suprafeței de teren agricol de până la 10 ha de familie, și cărora li s-a aplicat cota de reducere potrivit art. 14 alin. (3) din Legea nr. 18/1991 de a beneficia de măsurile reparatorii prevăzute de art. 5 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 1/2000*), respectiv de a beneficia fie de reconstituirea în natură a dreptului, fie de acordarea de despăgubiri, în condițiile legii.

49. În baza unor contracte de cesiune, titularii drepturilor convenite în temeiul legilor fondului funciar au înstrăinat aceste drepturi, rezultate din hotărâri ale comisiei județene de fond funciar, însă până la data apariției Legii nr. 165/2013, persoanele îndreptățite, după caz, cedentul sau cesionarul, nu au fost puse în posesie cu vreo suprafață de teren și nu li s-au eliberat titlurile de proprietate pentru terenul reconstituit pe vechiul amplasament sau pe un alt amplasament și nici nu li s-au acordat despăgubiri în sistemul acestor legi speciale de reparație.

50. Solicitățile de punere în posesie și de eliberare a titlurilor de proprietate pe raza altor localități sau din rezerva Agenției Domeniilor Statului au fost efectuate ulterior înstrăinării drepturilor de către cesionar, fără a fi finalizate până la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.

51. Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, relativ la cererile care fac obiectul noului act normativ, că acestea sunt explicitate în cuprinsul art. 3 pct. 1, textul făcând referire, printre altele, și la cererile formulate în temeiul prevederilor Legii nr. 18/1991, Legii nr. 1/2000, Legii nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 169/1997*), și Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și

justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 247/2005*), aflate în curs de soluționare la entitățile investite de lege sau, după caz, la Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor.

52. De asemenea s-a reținut că semnificația expresiei „entitate investită de lege” este clarificată în cuprinsul art. 3 pct. 4 lit. c) și d) din noul act normativ, care identifică structurile cu atribuții în procesul de restituire a imobilelor preluate abuziv și de stabilire a măsurilor reparatorii, printre acestea figurând și comisia locală de fond funciar, comisiile comunale, orașenești și municipale, constituite în temeiul Legii nr. 18/1991, respectiv comisia județeană de fond funciar sau, după caz, Comisia de fond funciar a municipiului București, constituite în temeiul aceluiași act normativ.

53. S-a reținut, totodată, că problema de drept semnalată reclamă și examinarea modului de soluționare a cererilor de către entitățile investite de lege, în conformitate cu procedura reglementată de actul normativ sub imperiul căruia au fost formulate, având în vedere faptul că stabilirea dreptului de proprietate, potrivit legilor fondului funciar, se realizează după o procedură specială, care cuprinde o procedură administrativă prealabilă și obligatorie, urmată de o procedură judiciară eventuală și subsidiară.

54. De asemenea, instanța supremă a reținut că actele emise pentru finalizarea procedurilor derulate în baza legilor fondului funciar au o natură complexă, conferită, pe de o parte, de caracterul administrativ al autorității emitente și de procedura specială, administrativă, de emitere a actului, iar, pe de altă parte, de caracterul drepturilor care decurg din lege, derivând din dreptul de proprietate, acestea fiind apte a produce consecințe juridice.

55. Cu privire la natura juridică a titlului de proprietate emis în aplicarea Legii nr. 18/1991, Curtea Supremă de Justiție — Secțiile Unite, prin Decizia nr. 1 din 30 iunie 1997, a stabilit că acesta este un act administrativ, în baza căruia se creează raporturi juridice civile vizând dreptul de proprietate.

56. În acest context al analizei se poate concluziona că finalizarea procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate și soluționarea cererilor formulate în temeiul legilor fondului funciar se realizează la momentul emiterii titlului de proprietate, în cazul restituirii în natură a terenului preluat abuziv, sau, după caz, a deciziei de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent.

57. În sesizarea pendinte se are în vedere ipoteza în care titularul care beneficiază de o hotărâre judecătorească irevocabilă de obligare a comisiei locale de fond funciar la întocmirea documentației necesare și de obligare a comisiei județene la emiterea titlului de proprietate asupra unui teren determinat ca suprafață și amplasament a înstrăinat drepturile litigioase care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății anterior emiterii titlului de proprietate și punerii în posesie, dar ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.

58. În atare situație, se pune problema dacă cesionarul, ca persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, are dreptul exclusiv la măsura reparatorie prevăzută de noua lege de reparație constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2)—(4) din *Legea nr. 165/2013* sau are dreptul la emiterea titlului de proprietate și punerea în posesie asupra terenului, conform hotărârii judecătorești irevocabile de reconstituire a dreptului de proprietate.

59. Tribunalul a apreciat că problema de drept pusă în discuție prezintă gradul de dificultate necesar pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile, deoarece rezolvarea de principiu a acesteia nu se poate deduce cu ușurință din interpretarea coroborată a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din *Legea nr. 165/2013*, art. 1 alin. (1)

și art. 3 pct. 6 din același act normativ, art. 27 alin. (1) din *Legea nr. 18/1991*, dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție și art. 6 paragraful 1 din Convenție.

60. S-a susținut că interpretarea normelor legale menționate pune în discuție două rezolvări diametral opuse ale chestiunii de drept, una rezultată din interpretarea dată dispozițiilor Legii nr. 165/2013 prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016, care a oferit o rezolvare de principiu inclusiv situației cesionarilor de drepturi izvorâte din *Legea nr. 18/1991*, iar cealaltă întemeiată pe protecția dreptului de proprietate conferită de art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, protecția dreptului la un proces echitabil, conferită de art. 6 paragraful 1 din Convenție și pe raționamentul Curții Constituționale expus în deciziile pronunțate asupra constituționalității altor prevederi cuprinse în *Legea nr. 165/2013*, în cazul în care titularul dreptului beneficiază de o hotărâre judecătorească de stabilire a calității de persoană îndreptățită la reconstituire, a existenței și întinderii dreptului de proprietate (în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015).

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

61. Prin notele scrise depuse la dosar, intimații-pârâți persoane fizice au susținut necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, arătând, în esență, că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de lege, iar o dezlegare se impune având în vedere gradul de dificultate al problemei de drept, întrucât sunt posibile două interpretări diametral opuse.

62. Intimata-pârâtă Subcomisia de fond funciar a sectorului 6 București a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, cu problema de drept pusă în discuție de tribunal.

63. Apelanta-reclamantă Comisia de fond funciar a municipiului București a susținut că în speță este aplicabilă Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016.

64. După comunicarea raportului, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, intimații-pârâți persoane fizice au depus, în termen legal, prin avocat, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, prin care au arătat că, în măsura în care sesizarea va fi considerată admisibilă, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale supuse interpretării, cesionarul al cărui autor beneficiază de o hotărâre judecătorească irevocabilă de obligare a comisiei locale de fond funciar la întocmirea documentației necesare și de obligare a comisiei județene de fond funciar la emiterea titlului de proprietate asupra unui teren, determinat ca suprafață și amplasament prin dispozitivul hotărârii, are dreptul la emiterea titlului de proprietate și punerea în posesie asupra terenului.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

65. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 7.079/303/2018 nu și-a exprimat opinia asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

66. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești relevante, precum și puncte de vedere teoretice, din care a rezultat existența a două orientări jurisprudențiale.

67. Astfel, *într-o opinie*, s-a apreciat că în situația în care titularul care beneficiază de o hotărâre judecătorească irevocabilă de obligare a comisiei locale de fond funciar la stabilirea dreptului de proprietate privată asupra unui teren determinat ca suprafață și amplasament a înstrăinat drepturi litigioase ce i s-au stabilit anterior emiterii titlului de proprietate

și punerii în posesie, dar ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, cesionarul este persoană îndreptățită la emiterea titlului de proprietate și la punerea în posesie asupra terenului.

68. Dând eficiență efectului pozitiv al autorității de lucru judecat cât privește calitatea de persoană îndreptățită a titularului la restituirea în natură a terenului asupra căruia poartă dreptul său, cesionarul nu poate obține decât aceleași drepturi precum autorul său, cedentul, nemaexistând posibilitatea rediscuțării modalității de restituire a bunului, în pofida noii legi adoptate în materie, Legea nr. 165/2013.

69. Conform art. 1.566 alin. (1) și art. 1.568 alin. (1) din Codul civil, cesionarul este continuatorul în drepturi al cedentului, care are dreptul la emiterea acestui titlu de proprietate, față de existența hotărârii judecătorești irevocabile de obligare a comisiei locale la întocmirea documentației și emiterea titlului de proprietate asupra unui teren determinat ca suprafață și amplasament. Așadar, cesionarul beneficiază de un drept actual, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

70. S-a apreciat că, în cauză, nu este aplicabilă Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016, deoarece ipotezele avute în vedere în cele două situații sunt diferite.

71. În opinia contrară, s-a reținut aplicabilitatea dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 165/2013 pentru un contract de cesiune de drepturi încheiat anterior intrării în vigoare a acestei legi, cu argumentul că, în cauză, hotărârea definitivă anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 nu a stabilit cuantumul despăgubirilor convenite reclamanților — dobânditori cu titlu oneros ai dreptului izvorât din formularea notificării, ci doar îndreptățirea acestora la primirea măsurilor reparatorii; dreptul acestora de a beneficia de despăgubiri neplafonate ori de un anume imobil atribuit în compensare, precis determinat, nu era definitiv consolidat în patrimoniul reclamanților la data intrării în vigoare a legii.

72. S-a argumentat și că, prin hotărâre judecătorească, în sarcina comisiilor de fond funciar se instituie o obligație de a face, executorie, și nu un drept de proprietate în beneficiul persoanei îndreptățite. Printr-o astfel de hotărâre judecătorească nu se emite un titlu de proprietate în beneficiul titularului original sau al moștenitorilor acestuia.

73. Convenția nu oferă o protecție noțiunii de drept de proprietate care se află în curs de reconstituire, ci doar dreptului de proprietate pentru care statul a emis un certificat (titlu de proprietate), care atestă recunoașterea acestui drept.

74. Unele instanțe au exprimat opinia că problema de drept sesizată nu ridică dificultăți de interpretare, cu atât mai mult cu cât instanța supremă a mai fost investită cu dezlegarea unei chestiuni de drept asemănătoare, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept pronunțând Decizia nr. 23 din 20 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 23 septembrie 2019, considerentele de la paragraful 44 din decizie fiind relevante.

75. De asemenea s-a opinat că nu se pun în discuție două rezolvări diametral opuse ale chestiunii de drept, una rezultată din interpretarea dată dispozițiilor Legii nr. 165/2013, prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016, și cea întemeiată pe protecția dreptului de proprietate conferită de art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, în condițiile în care premisa raționamentului juridic prezentat în cuprinsul deciziei menționate nu a vizat existența unei hotărâri judecătorești de recunoaștere a calității de persoană îndreptățită și stabilirea modalității de reparare, chestiune sesizată inclusiv de către instanța de trimitere.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

76. În urma verificărilor efectuate, se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat în numeroase cazuri asupra conformității prevederilor art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 cu imperativele cuprinse în art. 15

alin. (2) din Constituția României, care instituie principiul neretroactivității legii, cu excepția celei penale și contravenționale mai favorabile, art. 16, care consacră principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegiu și fără discriminări, art. 44, care garantează dreptul de proprietate privată, dar și prin raportare la prevederile art. 14 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

77. Curtea Constituțională s-a pronunțat constant, în jurisprudența sa, în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013, edificatoare fiind, în acest sens: Decizia nr. 200 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 19 iunie 2014; Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 3 iunie 2014; Decizia nr. 205 din 8 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 11 iulie 2014; Decizia nr. 321 din 10 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 5 august 2014; Decizia nr. 600 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 8 ianuarie 2015; Decizia nr. 110 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 6 mai 2016 etc.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

78. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorul-raportor a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că sesizarea pendinte nu are ca scop lămurirea unei chestiuni de drept reale, pe cale de interpretare a normelor de drept invocate în cuprinsul său, ci rezolvarea punctuală a problemelor de drept ivite în cauza dedusă judecării în ceea ce privește aplicarea normelor de drept respective în raport cu circumstanțele factuale particulare ale litigiului, fapt care nu este permis, întrucât ar echivala cu statuarea asupra modalității de soluționare a apelului.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

79. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

80. Conform dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

81. Pentru declanșarea acestui mecanism de unificare a jurisprudenței, legiuitorul, în cuprinsul textului normativ enunțat, a instituit mai multe condiții de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

82. Primele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, anume în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă, titularul sesizării, investit cu soluționarea apelului, care urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, potrivit dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă și art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

83. Condiția privind *existența unei chestiuni de drept*, în înțelesul dat acestei noțiuni în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (în sensul că procedura reglementată de art. 519 din Codul de procedură civilă are în vedere o problemă de drept reală și cu un grad ridicat de dificultate, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile), impune evaluarea tuturor elementelor sesizării, adică verificarea atât a circumstanțelor care o generează, cât și a condițiilor care permit declanșarea mecanismului de interpretare, pentru a statua dacă acesta a fost folosit în scopul pentru care a fost conceput, anume transformarea jurisprudenței interne într-una predictibilă.

84. Când întrebarea face referire *la texte de lege sau la conținutul unui act normativ în vigoare*, instanța supremă a statuat, constant, că se impune ca respectiva chestiune de drept a cărei dezlegare se cere prin sesizare să nu fie ipotetică și să decurgă, în mod necesar, din interpretarea conținutului normelor de drept, iar nu din aplicarea respectivelor norme de drept la circumstanțele particulare ale unei spețe date (în acest sens, deciziile Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; nr. 18 din 5 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 17 aprilie 2018; nr. 23 din 12 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 24 mai 2021 etc.).

85. În privința *interpretării normelor de drept prevăzute de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*, instanța supremă a statuat, de asemenea, că mecanismele de unificare concepute de legiuitor pentru asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii nu pot fi folosite în acest scop, având în vedere, *pe de o parte*, că exclusivitatea interpretării normelor convenționale este atribuită Curții Europene a Drepturilor Omului prin prevederile art. 32 din Convenție și, *pe de altă parte*, faptul că aplicarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în ordinea juridică internă a statelor membre decurge din prevederile art. 46 din Convenție, prioritatea reglementării internaționale mai favorabile privitoare la drepturile fundamentale ale omului fiind stabilită prin art. 20 alin. (2) din Constituția României, în cazul identificării unor neconcordanțe între legile interne și pactele și tratatele internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte (în acest sens, deciziile Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 1 din 16 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 29 martie 2012; nr. 29 din 12 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925

din 27 decembrie 2011, și nr. 29 din 9 noiembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 14 ianuarie 2021, respectiv Decizia Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 37 din 16 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 25 noiembrie 2019 etc.).

86. Rezultă că instanța supremă, în cadrul mecanismului de unificare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă, *nu poate fi chemată să dezlege ea însăși litigiul*, prin identificarea legii care ar fi aplicabilă raportului juridic dedus judecății, în considerarea circumstanțelor particulare ale cauzei date, prin lege înțelegând atât normele de drept intern, cât și normele convenționale, astfel cum acestea din urmă sunt interpretate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și, mai apoi, prin interpretarea legii astfel identificate și prin aplicarea acesteia, în vederea evidențierii modalității de soluționare a cauzei, întrucât atributul aplicării legii intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată de drept comun (în acest sens, pentru exemplificare, deciziile Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; nr. 31 din 15 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 22 iunie 2017; nr. 23 din 20 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 23 septembrie 2019 etc.).

Verificându-se, din această perspectivă, cerința legată de investirea cu o chestiune de drept reală, se constată următoarele:

87. Chestiunea de drept cu a cărei lămurire a fost investită Înalta Curte de Casație și Justiție vizează *aplicabilitatea în cauză dedusă judecății a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013 în considerarea circumstanțelor particulare ale litigiului*, circumstanțe care relevă faptul că cesionarul a dobândit, ulterior intrării în vigoare a legii, drepturi litigioase pe care cedentul le obținuse printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, pronunțată anterior intrării în vigoare a acestei legi, în considerarea calității sale de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, în accepțiunea Legii nr. 18/1991. Prin hotărârea judecătorească irevocabilă (neexecutată de entitatea investită de lege până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013), instanța de judecată a stabilit îndreptățirea cedentului la măsura reparatorie constând în restituirea în natură (prin reconstituirea dreptului de proprietate) asupra unui anumit teren, determinat ca suprafață și amplasament, și deopotrivă, îndreptățirea cedentului la eliberarea titlului de proprietate pentru respectivul teren.

88. Prin art. 4 din Legea nr. 165/2013, legiuitorul a rezolvat conflictul de drept intertemporal generat de intrarea în vigoare a acestui act normativ, statuând cu privire la *cererile formulate și depuse de persoanele îndreptățite, în termen legal, la entitățile investite cu soluționarea acestora și, respectiv, cu privire la cauzele în materia restituirii imobilelor preluate abuziv* cărora le sunt aplicabile prevederile acestui act normativ.

89. Domeniul de aplicare al normei de drept prevăzute de art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013, potrivit căreia: *„Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi (...)”*, în corelare cu norma de drept prevăzută de art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, conform căreia: *„În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se revin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4)”*, și cu observarea art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie, a fost lămurit prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016.

90. Astfel, prin decizia amintită s-a statuat, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor *art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013*, prin raportare la dispozițiile *art. 1 alin. (1) și art. 3 pct. 6* din același act normativ, *art. 27 alin. (1) din Legea nr. 18/1991 și art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție*, că în situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, iar cererea de reconstituire formulată în temeiul legilor fondului funciar nu a fost soluționată prin emiterea titlului de proprietate sau de despăgubire în beneficiul titularului originar, al moștenitorilor acestuia sau al terțului dobânditor până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, *cesionarul, ca persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, are dreptul exclusiv la măsura reparatorie prevăzută de noua lege de reparație constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013.*

91. În cuprinsul încheierii de sesizare, instanța de trimitere a susținut că obiectul prezentei sesizări *este diferit* de cel al sesizării soluționate prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016, deosebirea constând în aceea că, în procesul pendinte, chestiunea litigioasă vizează *însăși aplicabilitatea dispozițiilor art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013 raportului juridic dedus judecății.*

92. În argumentarea îndeplinirii condiției relative la gradul de dificultate, instanța de trimitere a arătat că rezolvarea problemei de drept ce face obiectul sesizării prealabile nu se poate deduce cu ușurință în urma analizării normelor de drept indicate în sesizare, deoarece *interpretarea coroborată a acestor norme ar impune două rezolvări diametral opuse, una care ar rezulta din aplicarea dispozițiilor Legii nr. 165/2013, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016, iar alta din aplicarea dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenție, respectiv din aplicarea raționamentului Curții Constituționale expus în deciziile pronunțate asupra constituționalității altor norme de drept prevăzute de Legea nr. 165/2013, prin care s-a statuat asupra situației titularului dreptului la măsuri reparatorii care beneficiază de o hotărâre judecătorească de stabilire a calității de persoană îndreptățită la reconstituire, a existenței și întinderii dreptului de proprietate (fiind indicată Decizia Curții Constituționale nr. 686 din 26 noiembrie 2014).*

93. Pornind de la aceste explicații, în verificarea *condiției referitoare la existența unei chestiuni de drept*, în înțelesul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, este necesar a se observa *obiectul cererii de chemare în judecată formulate de partea reclamantă, apărările părții pârâte, soluția pronunțată de prima instanță și raționamentul judiciar pe care aceasta s-a sprijinit, precum și criticile de nelegalitate care fac obiectul motivelor de apel formulate în dosarul în care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, ținând seama de dispozițiile art. 477 și următoarele din Codul de procedură civilă, referitoare la limitele efectului devolutiv al apelului.*

94. *Examinarea succintă a circumstanțelor litigiului* evidențiază că partea reclamantă, comisia municipală de fond funciar, invocând dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013, a solicitat să se constate, în temeiul art. 35 din Codul de procedură civilă, că partea pârâtă, cesionară de drepturi litigioase, este îndreptățită doar la măsura reparatorie constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, și nu la măsura reparatorie constând în restituirea în natură a terenului, în considerarea faptului că aceasta a dobândit drepturile litigioase de la cedent ulterior intrării în vigoare a actului normativ și mai înainte de punerea în posesie a cedentului, în calitate de persoană îndreptățită, cu terenul atribuit prin hotărâre judecătorească și de eliberarea titlului de proprietate.

95. Partea pârâtă a contestat aplicabilitatea în speță a prevederilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013, susținând că procedura prevăzută de Legea nr. 18/1991 pentru soluționarea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate de cedent a fost finalizată în data de 2 februarie 2010, când a fost pronunțată hotărârea judecătorească irevocabilă prin care s-a statuat asupra dreptului cedentului la restituirea în natură a unui teren situat pe un alt amplasament, identificat prin hotărâre, precum și asupra dreptului său la eliberarea procesului-verbal de punere în posesie și a titlului de proprietate pentru terenul indicat în hotărârea judecătorească.

96. În considerarea drepturilor dobândite de la cedent prin actele de înstrăinare încheiate cu acesta, partea pârâtă, cesionară, a susținut că este îndreptățită la restituirea în natură a terenului atribuit cedentului în compensare, pretinzând, totodată, că atât timp cât drepturile cedentului său au fost confirmate printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, a cărei neexecutare până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 este imputabilă părții reclamante, este și titulara unui *bun actual* aflat sub protecția art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

97. *Prima instanță a respins cererea*, reținând că procedura prevăzută de Legea nr. 18/1991 pentru soluționarea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate de cedent a fost epuizată prin pronunțarea hotărârii judecătorești irevocabile din data de 2 februarie 2010, motiv pentru care raportului juridic dedus judecății nu îi sunt aplicabile prevederile art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013 și nici dezlegările date acestor norme de drept prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016.

98. În considerarea circumstanțelor particulare ale speței, *prima instanță* a reținut și că partea pârâtă, în calitate de succesoare a cedentului, are dobândit în patrimoniu un bun aflat sub protecția art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, întrucât își apără un drept suficient de bine determinat, care a fost stabilit printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, și pe care l-a obținut pe cale convențională, anume dreptul la restituirea în natură a terenului având suprafața și amplasamentul identificate prin respectiva hotărâre judecătorească, hotărâre a cărei neexecutare de către comisia de fond funciar, într-un termen rezonabil și fără o justificare valabilă, constituie o încălcare a dreptului de acces la o instanță, protejat de art. 6 paragraful 1 din Convenție și, deopotrivă, a dreptului la respectarea bunurilor, prevăzut de art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

99. Prin *apel*, comisia municipală de fond funciar a contestat că procedura prevăzută de Legea nr. 18/1991 ar fi fost finalizată de cedent anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, apreciind că o astfel de concluzie nu poate fi reținută cât timp cedentului nu i-a fost emis proces-verbal de punere în posesie și nici titlul de proprietate pentru terenul atribuit prin hotărârea judecătorească irevocabilă invocată, în apărare, de partea pârâtă. Ca atare, a solicitat încadrarea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate de cesionar în procedura Legii nr. 18/1991 în categoria *cererilor nesoluționate* la care face referire art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013 și, în consecință, aplicarea în cauză a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013 și a dezlegărilor date, în interpretarea și aplicarea acestor norme de drept, prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016.

100. Comisia municipală de fond funciar a contestat *prin apel*, totodată, că neexecutarea hotărârii judecătorești irevocabile i-ar fi imputabilă, în considerarea demersurilor pe care le-a făcut pentru a se conforma acestora (emiterea, potrivit competențelor ce îi sunt conferite prin lege, a mai multor hotărâri, în scopul îndeplinirii obligațiilor stabilite în sarcina sa prin dispozitivul hotărârii) și a impedimentelor intervenite pe parcursul derulării procedurii execuționale (declanșarea mai multor litigii de terțe persoane care au pretins că sunt

îndreptărite la reconstituirea dreptului de proprietate pentru același teren), susținând că în cauză s-a reținut, greșit, incidența dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenție și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

101. Circumstanțele cauzei evidențiază *identitatea* dintre chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită instanței supreme și problemele de drept identificate, analizate și dezlegate de prima instanță în cadrul raționamentului judiciar pe care aceasta și-a sprijinit soluția pronunțată asupra pretenției deduse judecării, probleme care sunt reiterate, în integralitate, prin apelul declarat în cauză și care face obiectul analizei instanței de trimitere.

102. Or, raționamentul juridic expus de prima instanță în fundamentarea soluției de respingere a cererii de chemare în judecată evidențiază, cu claritate, faptul că *inaplicabilitatea în cauză a dispozițiilor Legii nr. 165/2013* a fost reținută în considerarea efectelor pe care hotărârea judecătorească irevocabilă din data de 2 februarie 2010 le-a produs asupra cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate de cedent și asupra drepturilor dobândite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 (și care au fost transmise cesionarilor), și nu în interpretarea normelor de drept a căror lămurire, *in abstracto*, se cere prin sesizare.

103. Anume, în *evaluarea efectelor hotărârii judecătorești irevocabile și în considerarea caracterului culpabil al neexecutării acesteia de către entitatea investită în acest scop*, prima instanță a statuat, *pe de o parte*, cu privire la faptul finalizării procedurilor prevăzute de Legea nr. 18/1991 de către cedent anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 și, *pe de altă parte*, cu privire la faptul inexistenței unei cereri nesoluționate de entitatea deținătoare la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, apte să atragă incidența dispozițiilor art. 4 teza întâi din acest act normativ, astfel cum acestea au fost lămurite prin Decizia nr. 42 din 21 noiembrie 2016.

107. Pentru considerentele arătate,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 7.079/303/2018, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza întâi din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 3 pct. 6 din același act normativ, art. 27 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul de a se stabili dacă, în situația în care titularul care beneficiază de o hotărâre judecătorească irevocabilă de obligare a comisiei locale de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor la întocmirea documentației necesare și de obligare a comisiei județene de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor la emiterea titlului de proprietate asupra unui teren determinat ca suprafață și amplasament, a înstrăinat drepturile litigioase care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății anterior emiterii titlului de proprietate și punerii în posesie, dar ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, cesionarul, ca persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, are dreptul exclusiv la măsura reparatorie prevăzută de noua lege de reparație constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2)—(4) din Legea nr. 165/2013 sau are dreptul la emiterea titlului de proprietate și punerea în posesie asupra terenului.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 iunie 2021.

PREȘEDINTELE SECȚIEI I CIVILE
LAURA-MIHAELA IVANOVICI

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

104. Rezultă că *referirea din cuprinsul sesizării prealabile la existența unei hotărâri judecătorești irevocabile*, ca o circumstanță particulară a litigiului, care a justificat concluzia privind existența unei chestiuni de drept diferite de cea care a făcut obiectul sesizării prealabile anterioare (prin care s-a solicitat instanței supreme interpretarea acelorași norme de drept) și, deopotrivă, concluzia privind necesitatea declanșării, încă o dată, a mecanismului prevăzut de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, *nu presupune interpretarea normelor de drept invocate în sesizare*, astfel cum pretinde instanța de trimitere, *ci stabilirea efectelor hotărârii judecătorești irevocabile din data de 2 februarie 2010 asupra cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate de cedent, în raport cu etapele procedurale impuse prin dispozițiile Legii nr. 18/1991.*

105. Atare evaluare, care vizează un mijloc de probă administrat în cauză, în acord cu normele dreptului intern ori convenționale și cu principiile degajate din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului ori din jurisprudența Curții Constituționale, se realizează însă de către instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei, în considerarea prerogativelor acordate acesteia de a examina probele, fiind subsumată conceptului de aplicare a legii, și nu de interpretare a acesteia.

106. Așa fiind, constatând că, prin finalitatea urmărită, sesizarea pendinte *nu urmărește lămurirea unei chestiuni de drept reale, pe cale de interpretare a normelor de drept invocate în cuprinsul său*, ci are ca scop rezolvarea punctuală a problemelor de drept ivite în cauza dedusă judecării în ceea ce privește aplicarea normelor de drept respective în raport cu circumstanțele factuale particulare ale litigiului, fapt care nu este permis întrucât ar echivala cu statuarea asupra modalității de soluționare a apelului, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu a existat o justificare pertinentă pentru declanșarea mecanismului de unificare prevăzut de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

LISTA

**partidelor politice, alianțelor politice, alianțelor electorale,
organizațiilor cetățenilor români aparținând minorităților
naționale și a candidaților independenți pentru care a fost
depus raportul detaliat al veniturilor și cheltuielilor electorale,
conform art. 47 alin. (2) din Legea nr. 334/2006
privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale, cu ocazia alegerilor locale parțiale
din data de 27 iunie 2021**

Nr. crt.	Numele competitorului electoral	Tipul competitorului
1	PARTIDUL NAȚIONAL LIBERAL — FILIALA CARAȘ-SEVERIN	partid politic
2	PARTIDUL NAȚIONAL LIBERAL — FILIALA BRAȘOV	partid politic
3	PARTIDUL MIȘCAREA POPULARĂ — FILIALA VÂLCEA	partid politic
4	PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT — ORGANIZAȚIA SUCEAVA	partid politic
5	PARTIDUL UNIUNEA SALVAȚI ROMÂNIA — FILIALA BRAȘOV	partid politic
6	PARTIDUL UNIUNEA SALVAȚI ROMÂNIA	partid politic
7	PARTIDUL NAȚIONAL LIBERAL — FILIALA IALOMIȚA	partid politic
8	PARTIDUL MIȘCAREA POPULARĂ — ORGANIZAȚIA BRĂILA	partid politic
9	PARTIDUL SOCIAL DEMOCRAT — ORGANIZAȚIA DÂMBOVIȚA	partid politic
10	PARTIDUL MIȘCAREA POPULARĂ — ORGANIZAȚIA BACĂU	partid politic
11	CISMĂNEANȚU GABRIEL-EUGEN	candidat independent
12	CAZACU MARINICĂ	candidat independent
13	TABACU FENY-CORNELIA	candidat independent
14	BACIU MUGUREL	candidat independent

București, 8 iulie 2021.
Nr. 14.037.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

